

Arrest

nr. 123 123 van 25 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 4 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 september 2013 tot oplegging van een inreisverbod en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 november 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 16 januari 2013 een asielaanvraag in.

1.2. Op 6 februari 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 19 februari 2013 wordt verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Hiertegen dient verzoeker op 5 maart 2013 een beroep in bij de Raad gekend onder rolnummer 121.402.

1.4. Op 2 juli 2013 dient verzoeker samen met zijn ouders een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Bij arrest met nummer 108 715 van 29 augustus 2013 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 februari 2013.

1.6. De ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf wordt op 4 september 2013 onontvankelijk verklaard. Tevens op 4 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot oplegging van een inreisverbod.

Het opgelegde inreisverbod, dat verzoeker op 20 november 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

Aan de heer :

[...]

nationaliteit: Albanië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 11.06.2012

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod van 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene ontving al een bevel om het grondgebied te verlaten op 06.06.2012 - betekend op 11.06.2012. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal op het grondgebied."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.7. Op 20 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;
Betrokkene verblijft langer dan 90 dagen op 180 dagen op het Schengengrondgebied of kan niet aantonen deze termijn niet te hebben overschreden.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

2 processen-verbaal werden opgemaakt te zijnen laste uit hoofde van diefstal
PV nr DE. 12.L4.013475/2012 en DE.17.L4.004478/2013

12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Er werd aan betrokkene een inreisverbod betekend op 20/11/2013.

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

2 processen-verbaal werden opgemaakt te zijnen laste uit hoofde van diefstal PV nr DE.12.L4.013475/2012 en DE.17.L4.004478/2013

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 19.02.2013.

[...]

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft langer op het Schengengrondgebied dan 90 op 180 dagen op het Schengengrondgebied of kan niet aantonen de termijn niet te hebben overschreden. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem zal afgeleverd worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend op 16.01.2013. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen door het CGVS op 06.02.2013. Betrokkene heeft een bijlage 13qq betekend gekregen met een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten op 19.02.2013.

Betrokkene werd opgevangen in de Open Terugkeerplaats van Fedasil te Jodoigne waar betrokkene meermaals en uitgebreid werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene diende uiterlijk op 21.03.2013 het grondgebied te hebben verlaten of concrete bewijzen voor te leggen dat hij bezig is met de organisatie van zijn vrijwillige terugkeer, maar heeft geweigerd in te stappen in een vrijwillig terugkeertraject.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf, het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.

[...]

Vasthouding

[...].

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet, enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

2.2. De Raad merkt verder ambtshalve op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet een vreemdeling bij de Raad een annulatieberoep kan instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel, en wettig zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij het beroep tot nietigverklaring volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Ter terechtzitting betwisten de partijen niet dat verzoeker op 29 november 2013 werd gerepatrieerd naar zijn land van herkomst, Albanië. Het bevel om het grondgebied te verlaten en de terugleiding naar de grens hebben bijgevolg volledige uitvoering gekregen en zijn aldus uit het rechtsverkeer verdwenen. Gevraagd om het actueel belang toe te lichten dat verzoeker nog heeft bij het beroep gericht tegen deze beslissingen, brengt de raadsman van verzoeker ter terechtzitting geen concrete argumenten naar voor.

De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker, gevraagd om zijn actueel belang bij huidig beroep aan te tonen gelet op de tussengekomen repatriëring, geen blijk meer geeft van een actueel belang bij huidig voorliggend beroep in zoverre gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens. Er dient bijgevolg ook niet langer uitspraak te worden gedaan over de door verweerder opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre dit is gericht tegen het opgelegde inreisverbod

3.1. Verzoeker voert in een enig middel gericht tegen het inreisverbod de schending aan van de formele motiveringsplicht *juncto* artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] De duur van het inreisverbod wordt bepaald op het maximum van 3 jaar.

Deze (maximum)duur van het inreisverbod maakt niet het voorwerp uit van enige motivering.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht (zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de feitelijke en juridische overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071.

In de bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd waarom aan verzoeker een inreisverbod wordt gegeven voor de maximale termijn van 3 jaar.

Art. 74/11 § 1 Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval en stelt een maximumtermijn van 3 jaar voorop.

[...]

Uit het gestelde in art. 74/11, § 1 Vreemdelingenwet blijkt dat een inreisverbod van maximum 7 jaar kan getroffen worden.

Dit houdt derhalve in dat de duur van het inreisverbod kan variëren van 1 dag tot 3 jaar.

Deze discretionaire bevoegdheid gaat gepaard met een formele motiveringsverplichting: " Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur (...) de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. (...) De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dit geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek, algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999,149, nr. 185)

Deze visie werd reeds eerder bijgetreden door uw Raad bij arrest dd. 31 mei 2013 in de zaak RvV 127 767/ II, zie p. 7 en 8) (stuk 7)

In casu ontbreekt elke motivering terzake de duur van het inreisverbod zodat een schending van de formele motiveringsverplichting voorligt.

Indien uw Raad per impossibile van oordeel zou zijn dat de bestreden beslissing wel een motivering bevat terzake de termijn van het inreisverbod, dient deze minstens als gebrekkig worden beschouwd, aangezien deze geenszins het opleggen van de maximumduur verantwoordt."

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"[...] Het door verzoeker geviseerde inreisverbod is genomen op grond van artikel 74/11, § 1, eerste lid van Vreemdelingenwet, krachtens hetwelk de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire

voorbereiding aangaande de voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." {Parl.St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23}.

"Gelet op hetgeen voorafgaat dient *prima facie* te worden geoordeeld dat, wanneer het bestuur toepassing maakt van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, het zich onder meer moet vergewissen van het gezins- of familieleven van de betrokken vreemdeling, ten minste, wanneer er indicaties voorhanden zijn die wijzen op het mogelijke bestaan van een dergelijke situatie. In die zin lijkt het respect voor het evenredigheidsbeginsel dat is geïncorporeerd in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet het bestuur voor te schrijven om in voorkomend geval een afweging te maken zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. " (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 101 422, d.d. 23 april 2013)

Verzoeker bekritiseert te opgelegde termijn van het inreisverbod zonder aan te tonen met welke gegevens er door de verwerende partij rekening gehouden dienden te worden. Daar verzoeker zelf niet in staat uiteen te zetten welke gegevens er voorhanden zijn die wijzen op het bestaan van elementen in het kader van een gezinsleven kan de verwerende partij niet verweten worden hiermee geen rekening mee gehouden te hebben.

Verzoeker verwijst naar arrest nr. 127.7 67 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doch laat na aan te tonen op welke wijze hij zich in exact dezelfde situatie zou bevinden. Uit lezing van het desbetreffende arrest blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde dat er door de verwerende partij geen rekening gehouden werd met een bijlage 19, die opgesteld werd naar aanleiding van een nieuwe vestigingsaanvraag en met het feit dat de desbetreffende verzoeker mogelijkerwijs getrouwd was met een Griekse onderdane die in België verblijft. In dit geval werd geoordeeld dat de verwerende partij zich diende te vergewissen van het gezins- of familieleven van de betrokken vreemdeling, omdat er uit het dossier indicaties voorhanden waren die wijzen op het mogelijke bestaan van een dergelijke situatie. Verzoeker toont niet aan zich in eenzelfde situatie te bevinden, waardoor een verwijzing naar het arrest niet dienstig is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde d.d. 26 november 2013 bij arrest nr. 114.471 wat volgt:

Waar verzoeker stelt dat niet nader is gemotiveerd waarom geopteerd wordt voor een inreisverbod van drie jaar moet worden geduid dat het de gemachtigd in casu, (...) is toegestaan om een inreisverbod van maximaal drie jaar op te leggen en dat indien de gemachtigde van oordelen is dat er geen redenen zijn om een inreisverbod van een minder lange duur dan de maximumtermijn die door de wetgever werd voorzien te bepalen, hij hieromtrent geen aanvullende motivering dient te voorzien. De Raad stelt vast dat verzoeker voorts geenszins concretiseert met welke specifieke omstandigheden of andere redenen rekening moest worden gehouden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Er moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om eventuele concrete elementen te distilleren uit het summiere betoog van verzoeker."

Het tweede middel is ongegrond."

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de beslissing tot oplegging van een inreisverbod wordt aangegeven dat deze beslissing wordt genomen op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Hierbij wordt toegelicht dat verzoeker reeds een

bevel om het grondgebied te verlaten ontving op 14 februari 2013, betekend op 19 februari 2013, doch hij geen gevolg gaf aan dit bevel en nog steeds illegaal op het grondgebied verblijft.

Verzoeker betoogt dat geen enkele motivering wordt gegeven betreffende de duur van het inreisverbod en dat meer specifiek niet wordt gemotiveerd waarom wordt geopteerd voor de maximumduur van drie jaar die mogelijk is ingeval niet is voldaan aan de terugkeerverplichting. Hij verwijst op dit punt naar het bepaalde in artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet en stelt dat de discretionaire bevoegdheid die verweerder heeft wat de duur van het inreisverbod gepaard gaat met een formele motiveringsplicht.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]”

De Raad stelt vast dat verweerder in de eerste bestreden beslissing niet heeft toegelicht op basis van welke overwegingen hij besloot tot het opleggen van de maximumtermijn van drie jaar die is bepaald in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hierbij moet worden geduoid dat het verplicht opleggen van een inreisverbod omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd niet impliceert dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872). Een motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod is, aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel vereist. Nu verweerder op dit punt in gebreke bleef kan verzoeker worden gevolgd in zijn standpunt dat de motivering van de eerste bestreden beslissing niet afdoende is.

Door in de nota met opmerkingen te duiden dat niet blijkt dat met bepaalde elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden bij het bepalen van het inreisverbod weerlegt verweerder de vaststelling niet dat hij tekort kwam aan de formele motiveringsplicht. De door verweerder in zijn nota met opmerkingen geciteerde rechtspraak laat ook niet toe tot een ander besluit te komen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van het opgelegde inreisverbod.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 september 2013 tot oplegging van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen in zoverre het is gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 november 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng april tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS